

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister)
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, van 15 maart 2011 in zaken nrs. 10/35404 en 10/35406 in de
gedingen tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 14 september 2010 heeft de minister van Justitie aanvragen van de vreemdelingen om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 15 maart 2011 heeft de rechtbank de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen (lees: het daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroep) gegrond verklaard, deze besluiten vernietigd en bepaald dat de minister nieuwe besluiten op de aanvragen neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorganger.
2. In zijn enige grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij niet in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) aan de vreemdelingen heeft kunnen tegenwerpen. De minister voert daartoe aan dat de rechtbank ten onrechte slechts is ingegaan op het ontbreken van reisdocumenten en niet heeft onderkend dat hij in de besluiten van 14 september 2010 en de daarin herhaalde en ingelaste voornemens ook het ontbreken van nationaliteits- en identiteitspapieren aan de vreemdelingen heeft toegerekend. De minister voert voorts aan dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het ontbreken van reisdocumenten niet aan de vreemdelingen is toe te rekenen.
 - 2.1. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de minister aannemelijk te maken.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling

aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.1.1. Volgens paragraaf C4/3.6.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) is, indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas documenten ontbreken en dat dit is toe te rekenen aan de asielzoeker, dit reeds voldoende is voor de algemene conclusie dat sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten.

Onder het aandachtspunt "Reisroute" bij onderdeel b is in die paragraaf als bijzonder aandachtspunt vermeld dat het in beginsel niet geloofwaardig is dat een asielzoeker geen enkel (indicatief) bewijs van de reis kan overleggen en dat in het geval een asielzoeker geen documenten inzake de reisroute overlegt, maar omtrent de reisroute en het ontbreken van documenten een consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaring aflegt, hij blijk geeft van wil tot medewerking aan de vaststelling van de reisroute. Wanneer de verifieerbare elementen blijken te kloppen, kan volgens dit aandachtspunt de conclusie zijn dat het volledig ontbreken van documenten inzake de reisroute niet aan de asielzoeker is toe te rekenen.

2.2. In de besluiten van 14 september 2010 heeft de minister de vreemdelingen niet slechts het ontbreken van reisdocumenten tegengeworpen, maar ook het ontbreken van documenten ter staving van hun nationaliteit en identiteit. Door aan haar overweging dat de vreemdelingen aannemelijk hebben gemaakt dat het ontbreken van reisdocumenten niet aan hen is toe te rekenen de conclusie te verbinden dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat sprake is van de omstandigheid, bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, is de rechtbank daaraan ten onrechte voorbijgegaan.

Niet in geschil is dat de vreemdelingen geen (indicatief) bewijs van de door hen gestelde reisroute hebben overgelegd. De minister heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdelingen daarover, met het noemen van landen waardoor zij hebben gereisd, geen consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaring hebben afgelegd. Gelet hierop heeft de minister zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het niet overleggen van reisdocumenten aan de vreemdelingen toerekenbaar is en heeft hij hen terecht een omstandigheid, bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 tegengeworpen.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraak van 4 februari 2010 in zaak nr. 200904160/1/V3, www.raadvanstate.nl), zal, indien aan een vreemdeling één van de omstandigheden, genoemd onder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000, is tegengeworpen, volgens paragraaf C14/3.4 (thans: C14/2.4) van de Vc 2000 van de verklaringen positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten alsnog geloofwaardig te achten.

De grief slaagt.

3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te

doen, zullen de besluiten van 14 september 2010 worden getoetst in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover deze na hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven.

4. In beroep hebben de vreemdelingen geklaagd dat de minister ten onrechte hun staatloosheid niet geloofwaardig heeft geacht en ten onrechte het standpunt heeft ingenomen dat zij niet in aanmerking komen voor de gevraagde verblijfsvergunningen op grond van het door de minister gevoerde beleid voor etnisch Armeniërs die in de periode van 1988 tot en met 1992 vanwege de etnische onlusten uit Azerbeidzjan zijn vertrokken.

4.1. Volgens paragraaf C24/3.2.3 van de Vc 2000, wordt een bijzondere positie ingenomen door de groep van etnisch Armeniërs die in de periode 1988 tot en met 1992 uit Azerbeidzjan zijn vertrokken. Dit beleid vermeldt dat indien een etnisch Armeniër, afkomstig uit Azerbeidzjan, voldoet aan de hieronder gestelde cumulatieve voorwaarden, hij op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw in aanmerking kan komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd:

- er dient sprake te zijn van een geloofwaardig en consistent individueel relaas;
- de vreemdeling, etnisch Armeniër uit Azerbeidzjan, heeft aannemelijk gemaakt dat hij in deze (oorlogs)periode (1988-1992) is vertrokken en als gevolg van deze onlusten is vertrokken; en
- de vreemdeling heeft aannemelijk gemaakt niet één van de andere nationaliteiten van de voormalige Sovjetstaten te hebben ge(ver)kregen.

4.2. Gelet op de door de vreemdelingen overgelegde verklaring van de consulaire afdeling van de ambassade van de Republiek Armenië in Moskou van 1 juli 2010 waarin is vermeld dat de aanvragen van de vreemdelingen tot het verlenen van het Armeense staatsburgerschap zijn afgewezen op grond van artikel 10, aanhef en onder 3, van de Wet over het staatsburgerschap van de Republiek Armenië, heeft de minister de door de vreemdelingen gestelde staatloosheid in redelijkheid ongeloofwaardig kunnen achten. Ingevolge die bepaling worden etnisch Armeense staatsburgers van de voormalige Sovjetrepubliek Armenië die buiten de republiek Armenië wonen en die niet het staatsburgerschap van een vreemde mogendheid hebben verkregen als staatsburgers van de Republiek Armenië erkend. De minister heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat uit de opgegeven afwijzingsgrond kan worden afgeleid dat de vreemdelingen, die naar hun zeggen van 1990 tot 1994 en van 2001 tot aan hun reis naar Nederland in 2010 in de Russische Federatie woonden, het staatsburgerschap van een ander land hebben verkregen, dan wel dat zij hier te lande onvolledige of onjuiste informatie hebben verstrekt over hun identiteit en nationaliteit. De door de vreemdelingen overgelegde verklaringen van de Afdeling ter bestrijding van georganiseerde misdaad te Ordjonikidze van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Oekraïne van januari 2001, waarin ten aanzien van de vreemdelingen is vermeld "geen nationaliteit", leidt niet tot een ander oordeel nu uit die verklaringen niet kan worden opgemaakt dat die vermelding op meer is gebaseerd dan de daarin genoemde omstandigheid dat geen antwoord is ontvangen van de Azerbeidjaanse autoriteiten op één of meer aanvragen van de Oekraïense autoriteiten om

informatie over de vreemdelingen.

Het voorgaande in aanmerking genomen heeft de minister terecht geen aanleiding gevonden voor verlening van de gevraagde verblijfsvergunningen op grond van voormelde beleidsregels.

De beroepsgrond faalt.

5. Het inleidende beroep is ongegrond.
6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 15 maart 2011 in zaken nrs. 10/35404 en 10/35406;
- III. verklaart het door de vreemdelingen in die zaken ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. G. van der Wiel en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. J. Willems, ambtenaar van staat.

w.g. Troostwijk
voorzitter

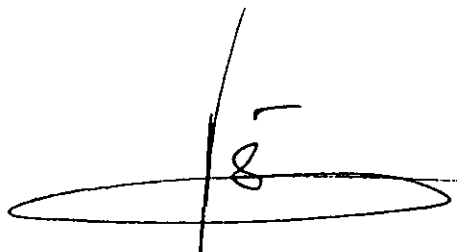
w.g. Willems
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 oktober 2012

412-696.

Verzonden: 31 oktober 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser